

[Krag.]

haabe, at det maa blive en skønnere Musik end den, vi hørte spillet i forrige Uge.

Socialministeren (Steincke): Jeg skal indskrænke mig til ganske faa og korte Bemærkninger, der til Gengæld forhaabentlig skal blive mere præcise i Kanterne, end mange af det ærede Medlem Hr. Krags Udtalelser var.

Min første Bemærkning skal være den, at det aldrig kunde falde mig ind samtidig at fremsætte Forslag til en ændret Hjelpekasselov og Forslag til Lov om Bortfald af Hjelpekasser.

Min anden Bemærkning er den, at der ikke nogen Sinde har været nogen Tvivl om Enkebørnslovens Fortolkning, saaledes som jeg nu har fortolket den i det af det ærede Medlem Hr. Krag omtalte Tilfælde. Medens det ærede Medlem Hr. Krag var Indenrigsminister, blev der, hvis jeg da husker ret, udgivet en officiel Fortolkning af Enkebørnsloven, efter at for øvrigt jeg længe i Forvejen efter Anbefaling af Indenrigsministeriet havde udsendt en Fortolkning af Enkebørnsloven. I begge disse, baade den private af mig og den officielle fra Indenrigsministeriet som et Led af den danske Sociallovgivning, findes nøjagtig den samme Fortolkning.

Men det var ogsaa Meningens i sin Tid, det, som det ærede Medlem Hr. Krag nu kalder for ganske meningsløst, det var Meningens at sige: Her vil vi ind paa et helt nyt Princip, nemlig at den Enke, der er trængende i det Øjeblik, hun faar Hjælpen, skal beholde denne Understøttelse, uanset hvor meget hun erhverver ved Arbejde. Det blev udtrykt af Ordføreren i Landstinget saaledes:

„Endelig tilføjes der som et nyt Punktum:

„Ligeledes kan Understøttelsen bortfalde, naar hendes økonomiske Kaar væsentlig forbedres ved Tilvækst til hendes Formue eller Indtægt, som ikke hidrører fra hendes eget eller hendes Børns Arbejde.“

Det er Citatet, og saa følger Ordføreren, Piper, til:

„Denne Ændring er indsat for det Tilfælde, at Enken enten ved Arv eller Gevinst i Lotteriet eller ved Gave skulde blive særlig godt stillet, saaledes at alle maatte sige, at en Understøttelse i dette Tilfælde ikke var paa sin Plads.“

Men Understøttelsen var altsaa paa sin Plads, naar det ikke var paa Grund af Gevinst i Lotteriet eller ved Gave, men

ved hendes eget personlige Arbejde, at Indtægten var fremkommet. (Krag: Saadan kan man modsætningsvis ikke slutte). Saadan har Meningens altid været, og jeg sætter min Viden og mit Kendskab til Enkebørnsloven, dens Tilblivelse og dens Praksis op mod det ærede Medlem Hr. Krags.

Det ærede Medlem spurgte, hvorfor Aldersrentenydernes Tal i Hovedstaden steg, og det ærede Medlem ønskede en Undersøgelse i den Anledning. Jeg ved det ikke, og jeg synes ogsaa, det Spørgsmaal er saa interessant, at jeg skal lade undersøge gennem Københavns statistiske Kontor ved Borgmesterens Assistance, hvorfor det kan gaa saaledes. Paa den anden Side er jeg slet ikke klar over, om det er af de Grunde, det ærede Medlem nævnte. Der er jo noget, der hedder, at Folk paa Landet snarere end Folk i København har en lille Formue i den Alder. Der er noget, der hedder Tilflytning til København. Der er endvidere noget, der hedder, at Hovedstaden — det gælder særlig Frederiksberg — er en forholdsvis ny Kommune, og at Antallet af Aldersrentenydere stiger forholdsvis stærkere dér, end det stiger i de langsomt hendøende Landkommuner. Men, som sagt, jeg skal undersøge nøjere, om man kan oplyse, hvordan det gaar til.

Med Hensyn til Udgifternes Størrelse, naar Kommunelegæld skal træde i Stedet for Fattighjælp og Hjelpekassehjælp, vil jeg dog gøre det ærede Medlem Hr. Krag opmærksom paa, at jeg vel ikke tvivler paa, at det ærede Medlem har læst de Bilag, der hører til Socialreformen, selv om de unægtelig er meget omfattende, men jeg tvivler paa, om det ærede Medlem har læst dem med nogen Interesse for at naa til et andet Resultat end det, han vilde naa til i Forvejen; thi hvis det var Tilfældet, vilde han paa Side 165—166 se hele den Beregning, hvorefter disse Udgifter vil gaa ned, og som jeg har sagt, det ikke er Professor Zeuthens personlige Opfattelse, men det samlede Socialministeriums. Jeg skal naturligvis ikke staa her og læse Spalterne op, men jeg henviser til den Redegørelse, der dér er fremsat.

Jeg ved ikke, om det var Udtryk for en mindre Tillid til mine Ord end til det ærede Medlem Hr. C. J. F. Svens, der foranledigede det ærede Medlem Hr. Krag til kun at henvende sig til det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven med Hensyn til Spørgsmaalet om Forlig mellem det konservative Folkeparti og Regeringspartierne. Det ærede Medlem Hr. Krag hævdede, at hvis